

չանար: Այդ դամբարանն ու տապանա-
գիրը Ա. Նիկողոսիանն է որ կը յօրինէ,
թէպէտ ան՝ «շտապ քանի մը զիծ» ըլլայ:
Հուսկ կ'ակնարկենք Տօթթ. Ա. Մեզ-
պուրիանի «Երկու խմբանկարներու պատ-
մութիւնը» և Մարտի վարկուհեանի «Տեսու-
թիւններ զրական երեսփոխներու ծագման
մասին»: ահա իր յօդուածին ուղեւժուծը
իւր իսկ խոսքերով «Հասարակական, տըն-
տեսական, գրական միջավայրը կը թա-
փանցէ մարդուն ներքին կեանքին և կը
պատրաստէ, կը կազմապարէ այնտեղ այն-
պէս, ինչպէս այդ կեանքի պայմանները
կը թելադրեն»:

Մանուէլեան և Նահապետեան՝ Ազգ-
Հիւանդանոցի Տօթթորները հետաքրքրա-
կան յօդուած մը կու տան «Փայծաղի
բարձուամբ»:

Տօթթ. Մանուէլեան կու տայ դարձեալ
համառօտ պատկեր մը Տիկին «Ինկա Նալ-
բանտեան»-ի որ թէպէտ օտար ծագումով
և լեզուով, սակայն ինչպէս կ'ըսէ հեղի-
նակը, հայեցի է, իւր զեղարուեստական
գրականութիւնը արժանապէս համարուած
Դանիակոս գրականութեան մէջ որպէս բնաբ-
երգակ քերթողութիւն:

Ու ազնիւ մտածութեամբ, ինչպէս սո-
վորութիւն եղած է այլեւս, Ազգ. Մ. Փ.
Տարեցոյցի խմբագրութիւնը մեզ կ'առաջ-
նորդէ երկիւղած պատկառանքով անոնց

ըով՝ եթէ կարելի է այսպէս հակասել՝
որոնք ուղարձ յամենայն մենէ, յաւի-
տենական հանգիստ ամէնուն. եկեղեցա-
կան ու աշխարհիկ՝ որոնք անուն մ'ու-
նէին ազգին մէջ, զորք մը հանրային
կեանքին մէջ, լուսայ մը հայ գրականու-
թեան զանձանակին մէջ: Անշուշտ անմո-
ռանալի դէմքեր են Արշարունի, Զիլին-
կիւրեան, Թէրզիպաշեան, Պալլոգանեան, Մի-
նաս Զեբազ, Հայր Վարդան (Սիմոն Զէօմ-
լէկեան), Ղազարոսեան, Կէօգիւրեան,
Մուսեան, Ալիքսանեան, Յ. Յովհաննէս-
եան:

Կը փակեմ տարեցոյցը համակրութեան
ու խրախոյսի մաղթանքով մը խմբագիր
մարմին, անմոռ պահելու այս գործը որ
մեծարժէք է իւր դերով, միացած ուժերով,
ու կը փակեմ զիրքը այն տպաւորութեան
տակ թէ անմոռ ազգի մը մեծ ձիրքն ու-
նինք. յաղթողներն յաղթուած՝ խաղա-
ղութիւն ու կեանք կը փնտռեն. մենք
յաղթուած՝ կ'ապրինք ու կը գործենք,
կ'ապրինք չարատանջ, սակայն կ'ապրինք
ազգին սիրով, հայրենիքի կարօտով, յա-
ւերժութեան յոյսով:

Հ. Ե. ՓԵՏԻՅԱՆ

1. Տարեցոյցը գրեթէ բաղադրար գործարուած է
1927-ի «Գեղունի»-ի նկարներով, անշուշտ տառնց յի-
շատակելու:

Ի. Խ.

ՁԱՌԱՐԹՈՒՆ ԱՍՏՆԵՐ

Ճերմակ ծաղիկներ դաշտին մէջ կանանչ,
Հերմակ և աստղեր ծոցը կապտոտին.
Ո՞վ չի գիտեր որ Զատիկէն առաջ
Եղգկազարդ կու գայ Հայոց աշխարհին:

Ամէն մէկ ծաղիկ ուրիշ բոյր ունի,
Ամէն մէկ և աստղ ուրիշ ճրարգ է.
Ամէն մեր Զատիկին որ լոյս կը վառի
Վաթսուն հազար հայ սըրտերու կրակն է:

Ու մեր յոյսերու կանխեղն արցունքի,
Կը շողայ կարմիր Տըղմուտին երես.
Շըղթան ալիքին հազիւ թէ դըպիշ
Աստղեր հազարով կը ժողվին կարծես:

Տեսիլքի նրման կը բացուի յանկարծ,
Աւարայրի քաղցր ու «կանանչ ծոցիկ».
Զուարթուն աստղեր իրար քով հանգչած
Եղգկազարդէն վերջ, հայկական Զատիկ:

Հ. Վ. ՅԱԳԱՆՆԻՍԻԱՆ

